

PREPARATS PER A UNA
SUSPENSIÓ DE LA
GENERALITAT

Santiago Vilanova

Periodista, autor de 'L'Estat
ecològic'

De set en set

Imma
Merino

Declaració unilateral?

El setembre passat, després del colossal èxit de la Via Catalana, aquest diari va demanar-me, entre d'altres col·laboradors, la meua opinió sobre el procés. Quan alguns amics de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) varen llegir la meua resposta varen considerar que havia anat massa lluny en dir que esperar el vistiplau del govern espanyol sobre la consulta era una pèrdua de temps que agreujaria la crisi social, política i econòmica (i alhora ecològica); que la llei de consultes i les eleccions plebiscitàries serien bloquejades. Finalment, deia, no ens quedarà altra alternativa que la que espera Madrid per reprimir-nos: una declaració unilateral d'independència. Aquesta repressió, tot i el risc i patiments que comportaria, provocaria l'impacte mundial que desitgem.

EL VIATGE S'ACABA I TOT INDICA que la ruptura amb l'Estat espanyol es consolidarà obligant el govern de Mas a rebaixar posicions. El govern espanyol coneix molt bé el tarannà de CiU durant els anys que ha dominat l'estratègia del "peix al cove" i sap que les connivències econòmiques i complicitats que s'han creant durant la Transició poden acabar imposant el realisme. Però el que no han previst els seus serveis d'intel·ligència, ni els seus "talps" en els mitjans de comunicació i tertúlies, és la capacitat de l'ANC d'organitzar-se, de resistir i, si cal, ocupar el buit que deixin els partits polítics tradicionals incapaces, per les seves pròpies estructures jeràrquiques, d'impulsar una alternativa popular de base democràtica. O no és la "demòtica" (el govern del poble) que ens proposava Lluís Maria Xirinacs tant representativa com la via parlamentària?

VOLEU ORGANITZACIÓ MÉS EXEMPLAR que l'ANC? Aquest és el nou pal de paller del catalanisme del que han de sortir els polítics i les estructures d'estat del segle XXI. Veure l'ANC com un *lobby* independentista instrumentalitzat per CiU i ERC és desconèixer el moviment per dins, en tota la seva força territorial i comarcal. El seus caps més visibles, la Carme Forcadell i en Jaume Marfany, entre d'altres, treballen incansablement, sense radicalismes gratuïts, els principis i el full de ru-

XAVI RAMIRO

ta aprovat en les assemblees nacionals, com la darrera del 5 d'abril a Tarragona.

TOTES LES SECTORIALS DE L'ANC estan preparades per a una situació de suspensió política i jurídica de la Generalitat, com ho està l'Assemblea d'Ajuntaments Independentistes. Pensen i estudien el model fiscal, educatiu, sanitari, mediambiental i energètic del futur Estat, que no té perquè ser coincident amb el model d'estats liberals actuals.

EL CONSELL PER LA TRANSICIÓ NACIONAL anomenat per president Mas farà bé la seva feina però el seu objectiu sembla ser defensar el *status quo* i no trepitjar els privilegis dels grans grups econòmics i

Quan es declari unilateralment la independència, l'ANC haurà d'estar preparada per definir la Constitució i les estructures d'estat

energètics que han dominat durant la Transició. El model energètic, per exemple, que preparen els independentistes de Convergència accepta allargar la vida de les centrals nuclears d'Ascó i Vandellòs fins als 60 anys i preveu un pacte amb Iberdrola, Fecsa-Fenosa, Agbar, Novartis i Abertis que mantingui els seus interessos econòmics. L'ANC, en canvi, és l'única estructura cívica capaç d'optar per la democratització del sector energètic (aigua, gas i electricitat) i de fer-hi participar a tots els usuaris.

QUAN ES DECLARI UNILATERALMENT la independència l'ANC haurà d'estar preparada per definir quina Constitució i quines estructures d'estat vol el poble que ens garanteixin la justícia social i una gestió ecològica del territori i dels seus recursos. Fins i tot haurem de ser capaços de sorprendre al món amb un Estat de característiques no homologables als Estats tradicionals heretats del segle XX; un estat català modèlic, amb formes de gestionar l'energia, la defensa civil, l'agricultura i les tecnologies industrials al servei d'una economia del bé comú. Aquesta és la veritable Ítaca que ens espera al final del viatge.

'Le plaisir'

Tants anys després, Josep Maria Flotats ha tornat al TNC amb *El joc de l'amor i de l'atzar*, una obra de Marivaux (autor fonamental de la tradició teatral francesa que va formar-lo) sobre la sorpresa de l'amor, entès com una malaltia que altera, dins d'un joc de disfresses (pel qual els amos fan de criats i viceversa) que només subverteix aparentment l'ordre social finalment restituit, malgrat que en la primera meitat del XVIII comencessin a bufar els aires revolucionaris de les darreries d'aquell segle. El muntatge, pel qual sembla que s'hagi reciclat l'escenografia d'Elio Frigerio per *La gavina*, amb què el primer director del TNC s'hi va acomiadar, demostra el bon gust de Flotats, la seva capacitat per dirigir els actors, posem-hi que una mena d'antic *savoir faire* teatral. El cas és que el programa de mà recupera un interessant *Elogi de Marivaux* que Xavier Fàbregas

L'amor no és 'jouissance', que vol domesticar-se amb el plaer?

va escriure l'any 1976 per contradir l'aplicació del concepte de *marivaudage* al dramaturg amb el qual va precisament associat: "Una obra delicada, insulsa, que no té altre objecte que distreure sense prendre partit." Marivaux potser no és això, però, encara que Flotats no ho hagi pretès, la sensació de delicadesa una mica insulsa del muntatge, junt amb el regust d'un cert plaer barrejat amb un punt d'avorriment, em va dur de retorn a casa a buscar un fragment de *Le plaisir du texte*, de Barthes. Més o menys traduït, convidant a canviar lector per espectador, vet'ho aquí: "Text de plaer: aquell que contenta [...], que ve de la cultura sense trencar-hi i es lliga a una pràctica confortable de la lectura. Text de gaudi (si així pot traduir-se *jouissance*): aquell que desconforta fent trontollar els fonaments històrics, culturals, psicològics del lector, la consistència dels seus gustos, dels seus valors i records, posant en crisi la relació amb el llenguatge". Per cert, l'amor no és *jouissance*, que vol domesticar-se amb el plaer? No és *Plaisir d'amour*, de Martini, el motiu musical recurrent del muntatge de Flotats?

EN
SÍSF

Jordi
Soler

